

11 de setembre de 2016**L'única esperança de la classe obrera és la lluita pel Socialisme-Comunisme**

El Partit Comunista del Poble de Catalunya, partit de classe i nacional català, amb motiu de la Diada d'enguany fa una crida al conjunt de la classe obrera catalana a organitzar-se i lluitar, no només en la defensa dels drets conquerits, també per organitzar la contraofensiva.

Tres dècades de retrocessos són suficients. El capitalisme ha demostrat la seva incapacitat per resoldre i satisfer les necessitats de la classe obrera i els sectors populars del nostre país. Al contrari, des de la contrarevolució a la Unió Soviètica només ens ha portat precarietat, atur i pobresa.

El capitalisme espanyol es troba immers en una profunda crisi que intenta remuntar sobre els ossos de l'exhausta classe obrera, cada cop més asfixiada. Espanya avui és un Estat en fallida, amb un deute públic per sobre del 100% del PIB, i sense el maquillatge estadístic de la UE es calcula que és del 140% .

Davant aquesta situació de crisi sistèmica i estructural, la burgesia central espanyola ens ofereix la recentralització de l'Estat, el desmantellament dels serveis públics, més precarietat i un model de desenvolupament basat, novament, en l'especulació i en el sector serveis, fonamentalment el turisme. Els salaris han baixat mentre les hores oficialment pagades i remunerades continuen caient. L'Estat espanyol només aspira a mantenir la seva posició secundària dins el pol imperialista de la Unió Europea i l'estructura militar de l'OTAN.

Com a alternativa a aquest projecte, la fracció dominant de la burgesia catalana ens ofereix una independència basada en convertir el Principat en clau de pas de l'arc mediterrani, com a pol logístic de distribució de mercaderies i energia al sud d'Europa, mantenint l'estructura econòmica actual basada en el sector serveis i el turisme, subordinat econòmicament als interessos de l'entitat sionista d'Israel i plenament inserit al pol imperialista de la Unió Europea i l'OTAN.

Cap dels dos projectes ofereix res nou a les majories treballadores i populars de Catalunya. Tots els projectes que ens ofereix la burgesia són contraris als interessos de la classe obrera catalana. La subordinació a cap projecte burgès representa una acumulació de forces per a les majories del nostre país en l'objectiu suprem de trencar les nostres cadenes amb l'imperialisme,

amb el capitalisme dels monopolis.

Les terceres vies, vinguin d'on vinguin, ofereixen la conciliació i la domesticació del capitalisme, a l'hora que han desmobilitzat les lluites obreres i populars. És una fal·làcia pretendre una gestió progressista i social del capitalisme, és una fal·làcia la conciliació dels interessos del capital i del treball.

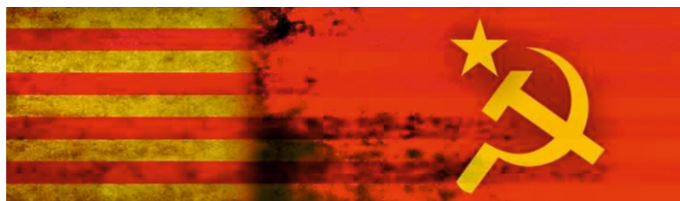
El Partit Comunista del Poble de Catalunya, els i les marxistes-leninistes catalans, proposem l'articulació d'un ampli moviment que en tots els fronts combati el capitalisme. Cal recuperar la tradició de lluita obrera i la necessitat d'avançar cap a una vaga general capaç de fer retrocedir les agressions del capital. Cal recuperar un ampli moviment antiimperialista i contra l'OTAN, capaç de mobilitzar cada cop més sectors contra la guerra, per la Pau i l'amistat entre els pobles. Cal recuperar les lluites als nostres barris per la defensa de l'educació, la sanitat i els serveis públics.

Cal rearmar-se.

Avui el debat central a Catalunya és sobre la moció de confiança que el President Puigdemont realitzarà el 28 de setembre, sobre si el camí és un Referèndum Unilateral d'Independència o un nou pacte del mal anomenat 80%. Avui el debat és si l'Estat espanyol podrà fer govern i si serà capaç de condemnar a polítics independentistes. Avui el debat és la crisi política, la crisi de la superestructura del capitalisme espanyol i català. La posició del PCPC és clara i ferma, és un principi fundacional i ideològic, Catalunya té dret a la seva lliure autodeterminació, i per tant si el poble català així ho decideix té dret a la seva independència. Però els i les comunistes mai ens subordinarem a un projecte burgès, que només busca crear les condicions per a una millor i major explotació de la classe obrera catalana per part d'una burgesia.

Avui és l'hora d'organitzar-se.

Davant un capitalisme en crisi, és l'hora de lluitar pel Socialisme.

SUMARI

EDITORIAL
MOVIMENT OBRER
ANTIFEIXISME
CONGRES PCPE
MOVIMENT POPULAR

QUI FA L'EINES?

EQUIP D'AGIPRO PCPC

C/Balldovina, número 28, local 1
(08922) Santa Coloma de Gramenet (Barcelona)
Telèfon: 93 385 53 56

ORGANITZA'T AL PARTIT COMUNISTA!

facebook.com/Comunistes

twitter.com/pcpc_info

pcpc.cat // comunicacio@pcpc.cat

PARTIT COMUNISTA DEL POBLE DE CATALUNYA

La necessitat d'un projecte polític per avançar en les lluites obreres

El primer semestre d'aquest any 2016 ha estat marcada per la lluita obrera al Metro de Barcelona, amb vagues als mesos de febrer, abril i maig. També hi ha hagut conflictes a Autobusos de Barcelona, conductors de Renfe, i de cara a les vacances d'estiu, no falten les vagues a les companyies aèries.

Aquest any també, encara estan per resoldre conflictes com els de les companyies de telecomunicacions, a Movistar, Vodafone-Orange, Jazztel, i subcontractes com Atento, Eulen, Cobra, i unes quantes més del sector, a més de la històrica lluita de Panrico, que aquest mes de juliol encara han rebut sentències sobre la situació de l'empresa i dels llocs de treball.

Cada cop més, i sobretot amb l'arribada de l'estiu, veiem també nous conflictes en el sector de l'hostaleria, en l'àmbit de menjar ràpid, hotels (sobretot del sector neteja) i restauració. I fins i tot, en el sector del mercat laboral no regularitzat com el de les vendes ambulants, la lluita dels anomenats "manters" amb la seva valentia i capacitat d'organització que els ha dut fins i tot a constituir un sindicat propi, ens fa difícil que ignorem la situació d'explotació actual de la classe obrera a Catalunya.

Tot i així, la manca d'unitat i de projecte polític, fa que la majoria d'aquestes lluites suposin una gran quantitat de despesa d'energia i recursos pels treballadors i les treballadores que les emprenen, que després només es veu recompensada amb engrunes si és el cas, quan no acaben amb la victòria de la patronal en qüestió, que acaba aconseguint els seus propòsits encara que els hagi de dilatar en el temps.

Des del PCPC seguim insistint en la necessitat urgent d'una proposta sindical que uneixi la classe treballadora al marge de les seves sigles sindicals, entorn d'una

estructura articulada des dels centres de treball i que expressi de manera nítida la contradicció capital-treball com a principal contradicció del capitalisme i com a causant de la lluita de la classe treballadora pels seus drets, lluita que no es pot aturar fins a l'abolició del sistema capitalista.

Davant la renúncia dels sindicats CCOO i UGT a aquesta lluita i la impotència dels sindicats de classe, amb menor afiliació, i tenint en compte que els interessos de la classe treballadora són els mateixos independentment de l'afiliació sindical de cada treballador o treballadora, cal que construïm l'eina que ens proporcioni el poder obrer necessari per revertir aquesta situació. El PCPC fa una crida a la classe obrera a fer de tota situació d'explotació, i de tota situació d'opressió, un bastió per a la lluita contra l'actual sistema de dominació. Organitzant la unitat de la classe a través de la coordinació i la unitat de totes les lluites.

Cal lluitar per organitzar la unitat de la classe en els Comitès per a la Unitat Obrera (CUO) com a estratègia superadora de l'actual fraccionament sindical. Cal lluitar per organitzar les aliances socials en un ampli front coordinat de totes les forces obreres i populars en un Front obrer i popular pel socialisme.

NATIVA O ESTRANGERA, MATEIXA CLASSE OBRERA!

A una localitat propera on visc, on tinc molts amics i he estat temps treballant, van apareixent sense fre a la zona escolar diverses pintades feixistes, així com amenaces a certs i certes joves. Una inclusió discursiva del feixisme en el dia a dia dels adolescents, al voltant de la qual he reflexionat degut a la meva preocupació com a individu amb fermes conviccions socialistes. Si se'm permet, m'agradaria compartir aquesta reflexió.

Primer de tot, hem de contextualitzar la funció, l'encàrrec, que desenvolupen els centres educatius en el si d'una societat que se suposa (SUPOSA) democràtica. Aquest encàrrec és de caire social, ja que els individus viuen en societat, no aïllats, en conseqüència són éssers socials. Com va dir un tal Karl Marx "No es la consciència del home el que determina su ser, por el contrario, el ser social es el que determina su consciencia"

Si entenem i partim d'aquesta premissa, cau pel seu propi pes el fet que els centres educatius hagin d'estar en consonància amb el seu entorn. Del contrari, centre i entorn presentarien una discontinuïtat que alteraria l'encàrrec del centre educatiu, provocant conseqüències negatives per l'alumne, i la societat, com a destinataris directes de l'anomenada funció dels centres educatius.

Aquesta premissa d'interacció i vinculació entre el centre i el seu entorn, no forma part de cap "sectarisme" o "dogmatisme" esquerrà/comunista que alguns tant temen. És més, fins i tot el capitalisme més classista té en compte aquesta relació, sols que redirigida cap als seus interessos mercantilistes, quan pregona la imperiosa necessitat d'adaptar els currículums, i els mètodes educatius a les fluctuacions i necessitats del mercat. Sembla ser, i així ho deixen patents les últimes reformes educatives, que el desenvolupament crític, reflexiu, ètic i personal de la persona en aquest sistema dèspota, està supeditat a factors externs al nostre control, factors gestionats per aquesta minoria monopolística coneguda com a "mercats".

Una vegada introduïda i contextualitzada la premissa central, la funció dels centres educatius, podem passar a tractar el tema del feixisme als centres escolars i el paper d'aquests front aquest fenomen.

Els centres escolars són receptors del fenomen de la multiculturalitat i com a tal no poden permetre que ni en el seu centre, ni en el seu entorn circulin discursos feixistes sense trobar cap límit. És tasca del centre escolar fer pedagogia, ja no diré socialista, però sí ètica, per evitar fenòmens com el feixisme que en el context politico-social actual esta trobant el camp perfecte per expandir-se (si fem un cop d'ull al mapa polític europeu veurem de què parlo).

El que és inadmissible és que fins fa poc existís una assignatura anomenada "ciutadania i els drets humans", però alhora d'aparèixer pintades, amenaces, discursos feixistes, així com joves actius en aquestes pràctiques i camp, el centre escolar i els seus professionals es desentenguessin (res a dir de l'administració). Inadmissible no vol dir fora de lo comú, aquesta contradicció aquí presentada forma part de la cínica doble moral neoliberal.

El centre educatiu, com a centre de caire social no pot restar aïllat ni immòbil front aquests fets, encara més quan les conseqüències d'aquests es veuen directament reflectits en el seu interior, en forma de tensió i conflictes. Si l'encàrrec és preparar als seus alumnes pel món social, els professionals del centre deuen de ser lo suficientment responsables per a saber captar aquestes situacions i combatre-les, en comptes de mantenir-se al marge i pensar que és un fenòmens que no concerneix a la seva tasca. "Són coses de nens" solen dir, bé... a això tan sols dos coses: Primer, les coses de nens són de nens fins que no les treballes i deixen de ser-ho per mera qüestió temporal; I segon... Precisament la tasca dels centres educatius són els "nens" i per tant les seves "coses". Prou ja de pretextos per a justificar aquesta passivitat.

Aquesta multiculturalitat a la que hem fet referència és un fet palpable, en unes zones més que d'altres, i serà responsabilitat dels centres educatius i els seus professionals aprofitar aquesta amb tots els pros que aporta donant lloc a la interculturalitat o transculturalitat, o en canvi fer d'aquesta un focus de conflicte.

No pot ser que hi hagin joves que avui en dia encara creguin en la supremacia de raça, i trobin l'espai i la permissivitat per a donar difusió a aquestes idees, i atemorir a qui pensa diferent. Puc arribar a entendre que el centre educatiu i els seus professionals són víctimes propícies del sistema capitalista, devaluant i encasellant cada cop més el seu marge d'actuació, així com les seves condicions laborals, fent que l'esperit i la vocació pedagògica es vegi disminuïda en conseqüència. Encara així trobo que es tracta d'una qüestió de moralitat, al feixisme no hi ha que donar-li ni un mil·límetre d'espai ni com a professor ni com a persona.

Compte! No tota la culpa és dels centres i els docents, també és deure i responsabilitat de cadascú fer pedagogia constant en contra d'aquestes idees/tendències i organitzar-se per a plantar cara a aquestes.

Ja sabeu..

FORA FEIXISME DELS CENTRES D'ESTUDI!

Firma: Honest Tintactiva.

EEL X CONGRÉS DEL PCPE: UNA MATEIXA LLUITA, MATEIXOS OBJECTIUS.

El passat dia 10 de juny una àmplia delegació del PCPC, ni més ni menys que 27 delegats, va viatjar entusiasmada cap al X congrés del PCPE celebrat els dies 10, 11 i 12 de juny per discutir les futures línies polítiques que regirien el projecte polític conjunt de la nostra organització en els propers anys.

Ni les llargues i interminables hores de viatge ni els extensos períodes de discussió prèvia de les tesis en les cèl·lules, producte de la nostra concepció leninista del Partit, van eclipsar el resultat final de consolidació en el X Congrés de les grans línies rectores que conformaran l'eina necessària per construir la revolució socialista.

Vàrem viure un magnífic cap de setmana de camaraderia i de dur però gratificant treball. Tant les tres Tesis com els Estatuts discutits i les seves fermes conclusions van ser aprovades amb un ampli marge majoritari. El debat sobre les esmenes va ser profund i intens, amb un alt grau d'organització i disciplina propi d'un Partit que pretén ser l'eina per a l'emancipació de la classe obrera. Cal destacar el paper i l'eficàcia de mètode de la taula del Congrés que va saber organitzar els torns i les intervencions dels diferents delegats possibilitant d'aquesta manera un correcte funcionament del Congrés en general.

El Comitè Central escollit, màxim òrgan de direcció entre congressos, es va conformar per un ferm grup d'homes i dones implicats en el procés de construcció del Partit Comunista, molts dels quals son militants de la nostra organització, homes i dones que reflecteixen tots els sectors en

lluita contra l'explotació capitalista. Un nou Comitè Central en el qual posteriorment va triar com a secretari general al camarada Carmelo Suárez, repetint de nou com a màxim dirigent del PCPE.

Durant els tres dies a Madrid vam comptar amb una àmplia presència internacional, amb un total de divuit delegacions de partits i organitzacions germanes presents i altres 42 salutacions escrites d'altres tants partits i organitzacions que, sense poder estar presents, van enviar la seva solidaritat expressant els seus bons desitjos per al X Congrés, actuacions que suposen un ampli reconeixement internacional a la feina del Congrés.

Però del que la nostra organització, el PCPC, surt profundament animada i reconfortada és en l'enfortiment dels llaços que ens uneixen amb el nostre partit germà, el PCPE, i que en aquest X Congrés més que mai han estat reafirmats política, ideològica i organitzativament. El protocol de relacions amb el PCPE segueix vigent, protocol que garanteix el nostre caràcter nacional i independent com Partit Comunista a Catalunya des de la mateixa fundació del PSUC de Joan Comorera de l'any 36.

A partir d'ara totes i tots els militants tenim la responsabilitat revolucionària d'aplicar i desenvolupar els acords del Congrés, tant el PCPE com el PCPC tenim la difícil tasca dins el desenvolupament de la lluita de classes actual treballar per canviar la correlació de forces, fusionar-nos amb les masses, construir el Partit, organitzar als treballadors i treballadores i preparar el contraatac que faci possible la instauració d'una democràcia obrera, d'una societat sense classes lliure d'explotació.

La Plataforma Unitària i popular contra la Guerra i l'OTAN

Una fita històrica a Catalunya en la lluita contra l'imperialisme i la Guerra.

Catalunya, 30 anys després de guanyar el Referèndum de 1986 pel qual vàrem dir "NO a l'OTAN, NO a la Guerra", torna a tenir una entitat, una Plataforma democràtica, assembleària, popular i antiimperialista que confronta obertament no només contra les conseqüències de la Guerra, si no que exigeix justícia i reparació als pobles agredits, solidaritat internacionalista i la immediata sortida de l'OTAN, el Tancament de les Bases Militars i la neutralitat positiva de Catalunya i Espanya al context internacional.

Després de molts anys travessant el desert, desenes de col·lectius (polítics, socials, culturals,...) i centenars de persones a títol individual es van mostrar interessats a participar de la crida que el Comitè Antiimperialista, amb el suport incondicional del Partit Comunista del Poble de Catalunya (PCPC), va realitzar en un primer moment.

La Plataforma va establir ràpidament un full de ruta modest per tal de perfilar els objectius sense excloure ningú, inserint les idees i propostes de forma transparent i inclusiva, amb la urgència afegida de "néixer i haver de córrer": no va ser casualitat, ans al contrari, que vam néixer en plena ofensiva imperialista jihadista a Síria, i havíem de córrer per tal de denunciar els fets per tal d'aturar la barbàrie.

Les primeres reunions marcaren ambdós objectius en un terreny de joc en el qual l'imperialisme occidental marcava la partida amb grans avantatges. Catalunya (i l'Estat Espanyol) arrossega una alarmant carència de tota mobilització social, i a més, de consciència social -organitzada al menys-, que rebutgi de forma explícita les causes d'arrel del problema bèl·lic.

Així mateix, i com a part intrínseca del problema a casa nostra, els mass media públics i/o privats al servei de les oligarquies monopolístiques (C+, Cuatro, MediaSet, Prisa, Unidad Editorial, TV3, RAC, etc., etc.) seguint les directrius marcades per Washington, París, Berlín, Tel Aviv, Ankara,

Qatar i Riad, s'han encarregat, com va succeir a Líbia, Iugoslàvia, Ucraïna o Iraq, per posar uns pocs exemples, de criminalitzar a l'agredit (Síria) i justificar l'agressor directe (el feixisme salafista i les seves variants) i aparèixer més tard com el padrí justicier que acaba amb l'arrel del mal (Assad).

En sintonia indirecta amb l'imperialisme, l'oportunisme dels partits i grups revisionistes (PSUC viu, XSUC, ICV-EUiA, [comunistescat -ex PCC-](#)) [es va mostrar amb tot el seu esplendor quan van boicotejar des del primer moment la participació, i posteriorment van fer el buit a l'existència de la Plataforma, situant-se de fet i de paraula amb el revisionisme decrepít, el trotskisme al servei de l'imperi i l'assistencialisme caritatiu de la parafernàlia de les ONG's vinculades a l'Església i a la seva expressió electoral En Comú Podem, que igualen a agressor i agredit i "demanen" vies segures \(?\) als refugiats i que Assad marxi.](#)

La Plataforma, tot i això, ha aconseguit mobilitzar de nou, després de 30 anys, contra la Guerra i l'OTAN als carrers de Barcelona; ha estat capaç de muntar actes culturals, reivindicatius i lúdics; d'exigir posicionament (sense resposta a dia d'avui) a Ajuntament de Barcelona i Generalitat respecte la permanència o no a l'OTAN, el Tancament de les Bases Militars, les maniobres a Aragó de la Aliança Atlàntica...hem estat capaços d'engegar contra totes les dificultats una estructura permanent útil en favor dels Pobles, la Pau i la elevació de la consciència social. S'han realitzat desenes d'actes informatius de primer nivell, anant inclús a Saragossa amb els companys de la Plataforma anti-OTAN a les Jornades Formatives a presentar ponències; s'han creat grups territorials...

La tasca és ingent i ha de continuar mentre les agressions als pobles segueixin, i mentre l'OTAN, la UE i l'FMI segueixin presents al territori català.

